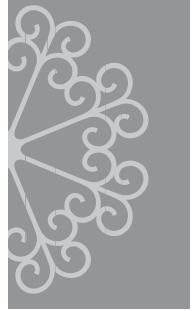

בית מדרש

342

בשבילי הפרשה

פרשת ויקרא תשע"ט

זמני כניסת השבת

Baltimore, MD	6:55
Brooklyn, NY	6:44
Chicago, IL	6:36
Johannesburg, S. Africa	6:06
Lakewood/Deal, NJ	6:45
London, UK	5:49
Los Angeles, CA	6:42
Manchester, UK	5:54
Monsey, NY	6:44
Montreal, Quebec	6:41
Toronto, Ontario	7:05
Yerushalayim	5:11
Zurich, Switzerland	6:12

בשבילי הלכה

ע"י הרב הגאון מאיר צבי שפיצר שליט"א
הערות בעניני הלכה. הלכה למעשה יש לשאול לרב

ויקרא פ' זכור

קרבתות בבית המקדש

ע"ז מ"ה ע"א דשר ר' עקיבא בהא דכתיב אבד תאבדון את כל המקומות אשר עבדו שם הגוים אשר אתם יורשים אותם את אלהיהם על ההרים הרמים ועל הגבעות ותחת כל עץ רענן, ומפרש ר"ע כל מקום שאתה מוצא הר גבוה וגבעה נשאה ועץ רענן דע שיש שם ע"ז.

והביאו שם תוס' ז"ל בירושלמי (הלכה ה') פריך מבית הבחירה, ומסקי ע"פ נביא נבנה שם עכ"ל.

וקושיית הירושלמי הוא עפ"י המבואר שם בע"ז מ"ו ע"א בעי רמי בר חמא המשתחוה להר אבניו מהו למזבח יש נעבד במחובר אצל גבוה או אין נעבד במחובר אצל גבוה את"ל יש נעבד במחובר אצל גבוה מכשירי קרבן כקרבן דמי או לא (פ"י הא דילפינן בתמורה כ"ח ע"ב דנעבד פסול לקרבן דכתיב מן הבקר להוציא הנעבד, אי דין זה נאמרה גם במכשירי קרבן). והירושלמי פשיטא ליה דיש נעבד במחובר אצל גבוה וגם מכשירי קרבן כקרבן. ותני הירושלמי כפשוטו היינו דהראה עפ"י רוח"ק שאותו הר לא נעבד וכ"כ ברמב"ן וח"י הר"ן ע"ז מ"ו.

אך הקשה ר' נתן אדלר (כן הובא בח"ס עה"ת פ' ראה) דא"כ איך שייך לשון הגמ' שכל הר נעבד. (ובפני משנה בירושלמי פ"י עפ"י הנביא שמתור לבנות אף שנעבד שם, ולדבריו א"ש, אבל הוא דלא כרמב"ן, ועוד הקשה ר' יוסף נפתלי שטרן בסוף הח"ס סדר דברים דאין התיי הנביא דין דאורייתא לדורות ולא הותר לו אלא לצורך שעה).

ולכן פ"י ר' נתן אדלר עפ"י המדרש (בליקוט אות ק' ותנחומא וירא כ"ב ומובא בדעת זקנים פסוק י"ד) ז"ל הליקוט וירא את המקום מרחוק, מתחילה היה המקום עמוק דכתיב ארץ המוריה שמעם שלא היה ה, אמר הקב"ה שאין דרך המלך לשכון בעמק אלא במקום גבוה מעולה ויפה והגביהו הקב"ה לכן נקרא (דה"י ב' ג') הר המוריה שמיראתו נעשה הר עכ"ל. וזהו דכתיב אשר יאמר היום בהר ה' יראה. (וע"ע חוכות התורה שפי"ן כן). ופי"ר נתן אדלר דאחר שנעשה הר כבר היה של אברהם וא"א לגוים לאסור ההר של אברהם בנינו.

ובליקוטי הערות הקשו על דבריו מע"ז נ"ג ע"ב דמקשה הגמרא עה"פ ואשריהם תשרפון באש מכדי ירושה היא להם מאבותיהם ואין אדם אוסר דבר שאינו שלו ואי משום הנך דמתיקא בביטולא בעלמא סגי להו אלא מדפלחו ישראל לעגל גלו אדעתייהו דניחא להו בעבודת כוכבים וכי אתו עובדי כוכבים שליחותא ידיהו קעביד.

דברי רבותינו

אם על תודה יקריבנו (זיב)

איתא במדרש (ויק"ר ט, טז): לע תיד לבא כל הקרבנות בטלין וקרבן תודה אינו בטל, כל התפילות בטלות ההודאה אינה בטלה. עי"ש.

וצ"ב מה הטעם המיוחד בתודה והודאה שלא יתבטלו.

מסביר הגאון רבי אליהו ברוך פינקל זצ"ל ע"פ דברי הרמב"ן (סוף פרשת בא) שכל תכלית וכוונת היצירה שנודה לשמו ית', ותכלית כל המצוות שנאמין באלוקי נו ונודה לשמו שהוא בראנו, וזה כל הבריאה של האדם, עי"ש.

ונראה דבזה שונה קרבן תודה משאר הקרבנות, דכל הקרבנות עניינם הוא להשלים ולתקן את חסרונותיו של האדם, כגון: חטאת ואשם על אשר פגם בחטאו, עולה על שפגם ע"י ביטול עשה והרהורי הלב, וגם קרבן שלמים בא להשלים את

דברי הימים

ראשית גוים עמלק ואחריתו עדי אבד

סיפר המגיד מישירים הגה"צ רבי שלום שברדון זצ"ל: פעם אחת ישבו מרנן ורבנן הסבא מסלבודקה צצוק"ל והגאון רבי אברהם קלמנוביץ זצ"ל, נשיא הישיבה במיר ולימים ראש ישיבת מיר בארה"ב, והגאון רבי אייזיק שר, לימים ראש ישיבת סלבודקה בבני ברק, ועמם יחד כמה בחורים, ושוחחו ביניהם בדבר השאלה האם יש ליהודים ללמוד משהו מן הנכרים. בין הבחורים שנוכחו במ' קום היה אחד שמקום מגוריו בברלין, הוא התערב בשיחה ואמר שבודאי יש ללמוד מן הנכרים אם נמצא בהם דבר טוב, כמו למשל דרכי הנימוס המ' קובלות בחברה של ברלין. בתגובה לכך פתח מרן הסבא מסלבודקה זצ"ל בדברים נלהבים על מעלת קדושת ישראל, בהוסיפו שאין ליהודים מה ללמוד מן הנכרים ולו דבר אחד. אחרי כן התפזרו התלמידי דים ואותו בחור מברלין אמר לבחור אחר שיציא עמו כי נשאר בדעתו שאף על פי שמעלת קדושת ישראל היא גדולה עד למאוד, מכל מקום יש מקום ללמוד מנימוסיהם של אנשי ברלין.

העולם, כדברי רש"י (ויקרא ג,א) שלמים- שמטיי לים שלום בעולם, ושלום הוא עניין של שלמות. א"כ לעתיד לבא, כאשר יהיה העולם מתוקן בשר למות, לא יצטרכו לתיקונים אלה וממילא יתבטלו הקרבנות. אך קרבן תודה, שהוא תכלית כל יצירת האדם (כדברי הרמב"ן) לא יתבטל.

ועד"ז מובן גם החילוק בין תפילת ההודאה לשאר התפילות. כל התפילות עניינם הוא בקשה מהקב"ה להשלים את הצרכים החסרים לנו, חסר רון הנובע מחסרון ברוחניות, וא"כ לעתיד לבא, כאשר השפעת הטוב לא תהיה מוגבלת כלל, לא יחסר לנו דבר ולא יצטרכו לכל התפילות ויבטלו אותן, משא"כ תפילת ההודאה לא תתבטל משום שהיא תכלית האדם כנ"ל. (ועי' אבודרהם בתיקון התפילות שכתב כע"ז).

כאשר נתבונן בדבר נמצא שכל מאורע של נס המחייב הודאה לקב"ה, הרי הוא אמצעי לרומם את האדם לצורתו האמיתית, שהיא תכלית היצירה, והיינו ההודאה לקב"ה.

עברו שנים, הבחור שמע את דברי הבחור מב' רלין הגיע לארה"ב ונעשה שם ראש ישיבה גדולה. בוקר אחד, כעשרים שנה לאחר אותו סיפור, לפני שאותו ראש ישיבה נכנס לומר את שיעורו לתלמידי דיו, ניגש אליו יהודי ושח לו בשקט כי מאוד יודה לו אם יפנה בעבורו מספר דקות. הסכים לכך ראש הישיבה ונכנס עמו לחדרו. כאן ציפתה לו הפתעה, כאשר האורח גילה את שמו ושאל האם הוא זוכרו מהתקופה שבה למדו יחד בסלבודקה.

היה זה הבחור שנשאר בדעתו שיש ללמוד מה גוים את נימוסי ברלין, בעוד שהסבא דיבר על מעלת קדושת ישראל שאין מה ללמוד מהנכרים. פשט האורח את מעיל חליפתו וראש הישיבה הב' חזן מיד שהוא קטוע יד. סיפר לו האיש, כי את זאת קיבל מאנשי ברלין המנומסים שהתעללו בו קשות, כשסביבם עמדו אחרים וצחקו למשמע זעקות הכאב שלו מרוב יסורים שסבל. על בשרי למדתי פרק בנימוסי אנשי ברלין ימח שמם, אמר. ראשית גוים עמלק ואחריתם עדי אובד. בתחילה נראים הם כמנומסים, אבל באחריתם רואים שהם עדי אובד. היה עלי ללמוד על בשרי מה שהסבא זצ"ל ראה את אחריתם כבר מתחילתם.

ע"פ שאל אבך ויגדך

אדר ראשון ואדר שני

על פי שהראשון בכור לכהן אבל אינו בדין והיה הבכור אשר תלד. כי אין לנו אלא דברי רבותינו (יבמות כ"ד) דבגדול האחים הכתוב מדבר והצער הוא הגדול.

והדבר מחודש מאד, שזה שנוולד אח"כ ייחשב גדול יותר מהנולד קודם, משום שהוא נעשה בן י"ג לפניו. גם קשה שכל זה כשהוא מייבם בשנה פשוטה, אבל בשנה מעוברת, הרי אחיו גדול ממנו, ונמצא שישתנה דינם בכל שנה, וע"כ כנ"ל שאין זה מחשיבו גדול. גם צ"ע לפ"ז כשהוא מייבם באלול, האם הולכים אחרי האדר שהיה או האדר שיהיה.

וצ"ל שודאי מודה ההלכות קטנות, אליבא דרוב הפוסקים דלעיל, המחלקים בין נעשה בן י"ג בפשוטה לנעשה במעוברת. שלדידם ודאי הראשון הוא הגדול לעולם. וכל חידושו הוא רק לשיטת המג"א דלעיל, שאף כששנת י"ג היא מעוברת, אינו נעשה גדול עד אד"ש, ונמצא שזה שנוולד בא' באד"ש מגיע ליום הולדתו לפני אחיו בכל שנה פשוטה. ולכן הוא סובר שהוא הגדול לייבם, משום שאע"פ שאחיו הגיע לעולם לפניו, הרי מבחינת התאריך הוא קודם.

ועי' חשק שלמה יבמות (לט,א) שכתב שבתאומים אין גדול לייבם. ולכאורה אינו מובן, שאף בתאומים הנולד ראשון הוא הגדול, ומה נפ"מ בכמה זמן הוא גדול. וצ"ל שהחשק שלמה סבר כנ"ל, שהגדול אינו מי שהגיע לעולם קודם, אלא מי שתאריך לידתו קודם. ולכן בסתם תאומים שנוולדו באותו יום, אין גדול.

ובאמת יש לדון (אף לחולקים על ההל"ק"ט והחשק שלמה) במי שיש לו שתי נשים, וילדה אחת מהן בן בארץ ישראל בתחילת ליל ג' י"ג בשבט, ואח"כ ילדה השניה בן בארה"ב בסוף יום ב' י"ב בשבט. מי מהם הוא הגדול לייבם. האם זה שנוולד בפועל קודם, או אחיו שאע"פ שנוולד אחריו, מ"מ היה בעולם בתאריך קודם לאחיו. ושאלתי דבר זה לכמה ת"ח חשובים. ונחלקו בדבר.

הי"ג הולכת מאדר לאד"ש. ואין לי נפ"מ בעובדא שתחילת שנותיו התחילה מאד"ר. ולרוב הפוסקים החולקים צ"ל, שהוא נהיה בן י"ג לא כשעברו עליו קיבוץ של י"ג שנים, אלא כשהוא מגיע לתאריך לידתו אחרי י"ג שנים, ולכן הוא נעשה בר מצוה באד"ר.

ובערכין (לא:): אמרו: מכר שני בתי ערי חומה, אחד בחמשה עשר באדר ראשון ואחד באחד באדר שני, זה שמכר לו באדר השני, כיון שהגיע יום אחד באדר של שנה הבאה עלתה לו שנה, וזה שמכר לו בחמשה עשר של אדר הראשון, לא עלתה לו שנה עד חמשה עשר באדר של שנה הבאה. וכן אמרו שם לענין טלה בן שנה. ועפ"ז נפסק בשו"ע א"ח סימן נ"ה ס"י בשם האגור: אם נער אחד נולד בכ"ט לאדר ראשון משנה מעוברת, ונער אחד נולד באדר שני באחד בו, אותו שנוולד בכ"ט לאדר הראשון צריך להמתין עד כ"ט לאדר בשנת י"ג (שהיא שנה פשוטה) להיות בן י"ג שנה, ואותו שנוולד אחריו באחד באדר השני יהיה בן י"ג שנה כיון שהגיע אחד באדר של שנת י"ג.

ושמעתי להקשות, שהרי אף זה שנוולד בכ"ט אד"ר היה בעולם בא' אד"ש, וממילא דל מהכא את מה שהיה בעולם גם קודם, ונמנה לו י"ג שנים מא' אד"ש, ויגיע למצוות כבר בא' באדר, כחבירו שנוולד בא' אד"ש.

ונראה שאף מזה מוכח כמו שנתבאר לעיל, שהוא נהיה בן י"ג לא כשעברו עליו י"ג שנים, אלא כשהוא מגיע לתאריך לידתו אחר י"ג שנים. וא"א לומר דל מהכא, משום שתאריך לידתו הוא כשהגיע לעולם, ולא כשהוא נמצא בעולם.

ועי' שו"ת הלכות קטנות ח"ב סימן קעד: אשה שלא בכרה וילדה תאומים, א' פטר רחמה בכ"ט דאדר ראשון וא' ב"ח אדר שני, שזה נכנס לכלל שנותיו חודש א' קודם חבירו. הרי לענין כבוד את אביך וגו' לרבות אחיך הגדול, הקודם יכבד את המאוחר. וכן לענין מצוה בגדול לייבם, אף

שנה זו, שנת תשע"ט, היא שנה מעוברת. ובה שני אדרים. וצריך לדעת מי מהם הוא העיקרי, ומיהו הנוסף. המושכל הראשון הוא, שאדר א' הוא הנוסף, ואדר ב' הוא העיקרי, שהרי בו הפורים, והנולד באדר נעשה לרוב הפוסקים בר מצוה באדר שני.

אך אין הדבר פשוט כלל. דהנה תניא בנדרים (סג), שלר"מ כותבים בשטרות באד"ר אדר ראשון ובאד"ש אדר סתם, ולר' יהודה באד"ר אדר סתם ובאד"ש אדר שני. ומבואר בגמ' ובראשונים שה"ה בנודר מין עד אדר, אסור לר"מ עד אד"ש ולר"י עד אד"ר. ופסק הרמב"ם בנדרים כר"מ אך לעומתו רוב הראשונים פסקו כר"י. ולכאורה לר"מ אד"ש הוא העיקרי ואד"ר הנוסף, ולר"י הראשון העיקרי והשני התוספת, וכך פסקו רוב הראשונים.

והנה נחלקו בירושלמי מגילה פ"א ה"ה אם אדר הראשון הוא הנוסף או אדר השני הנוסף, [והובא בתוס' ר"ה (יט:)]. ע"ש הנפ"מ בזה. ולא הזכירו כלל מחלוקת ר"מ ור"י. וע"כ צ"ל שר"מ ור"י לא נחלקו אלא בלשון בני אדם.

לגבי יארצייט, הכרעת הרמ"א שהוא באד"ר, ולחומרא יש להתענות בשניהם. [ולדעת המג"א והגר"א מדינא יתענה בשניהם, ששניהם חשובים אדר].

לסיכום: יש שנקטו שאד"ש העיקרי, ובשטרות ונדרים משום לשון בנ"א נוקטים רת הראשון, (וביא"צ סברא מיוחדת בפוסקים שריע מזליה). ויש שנקטו שאד"ר העיקרי, ופורים גזירת הכתוב במגילה, (ובבר מצוה סברות מיוחדות בראשונים).

והנה הסכמת הפוסקים, שרק הנולד באדר סתם נעשה בר מצוה באד"ש, אבל הנולד באד"ר נעשה בר מצוה באד"ר. מיהו המג"א חולק שאף הנולד באד"ר נעשה בר מצוה באד"ש. ולכאורה אינו מובן. ועי' במג"א שביאר, שהרי בשנה שעברה שהיתה פשוטה, נעשה בן י"ב באדר סתם, ושנת

Purim

PARSHA PREVIEW

Below is an English adaptation of this weeks' Parsha Preview which can be heard live every Wednesday at 2:15

Simchah Without Boundaries

Harav Hagaon Yehuda Wagshal Shlita

The idea of משנכנס אדר מרבין בשמחה is similar to the idea of משנכנס אדר מרבין בשמחה in the sense that it's a gradual process. In the month of Av, the decrease in simchah occurs gradually: before Av, we have the Three Weeks, Bein Hametzarim, which involve some level of *aveilus*, and that *aveilus* intensifies from Rosh Chodesh Av, becoming even deeper during the week of Tisha B'Av, then on Erev Tisha B'Av, then in the afternoon of Erev Tisha B'Av, until we reach the saddest day of all, Tisha B'Av itself.

Similarly, we are not meant to go into the simchah of Purim suddenly; rather, we gradually build up our simchah from the beginning of the month in order to be ready for the great simchah of Purim.

What is the simchah of Purim? We know that on every Yom Tov, there's a mitzvah to be b'simchah and to be *mesameiach* others. But there's a very clear difference between the simchah of Purim and that of Pesach, Succos and Shavuos. Fulfilling the mitzvah of simchah on those Yamim Tovim involves following specific guidelines: meat and wine for a man, clothing for a woman, and giving children things that make them happy. No guidelines are prescribed for the simchah of Purim, however. On the contrary, the simchah is without boundaries, as reflected in the halachah of: חייב איניש לבסומי בפוריא עד דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי. Drinking gives rise to boundless simchah, not to the limited simchah of אין שמחה ויין אלא בבשר ויין.

We find one other area in which the *minhag* of Klal Yisrael is to have simchah that's boundless, even out of control. That is at a wedding, where we dance and rejoice without limit. The Gemara (*Kesubos* 17) relates that R' Shmuel bar Yitzchak danced before the chassan and kallah "אתלת", which Rashi explains to mean that he used to juggle while he danced. And the Gemara says that in the *zechus* of his dancing and bringing joy to the chassan and kallah, he was considered *chad bedara*, unparalleled in his generation. The Gemara goes on to say that when R' Shmuel bar Yitzchak passed away, a pillar of light emanated from his *aron*, and the Gemara attributes this to his being *mesameiach chassan v'kallah* in this unique way. The *lashon* of the Gemara is: א"ר זירא אהנייה ליה שוטייתה

– לסבא – the *shtus* that he performed before the chassan and kallah, acting silly by dancing and juggling in a manner unbefitting his stature, rendered him a *chad b'dara*.

We see from here that *simchas chassan v'kallah*, like Purim, doesn't have boundaries. Just as on Purim, the halachah of עד דלא ידע mandates the simchah of a *shoteh*, R' Shmuel bar Yitzchak was praised for acting like a *shoteh* before the chassan and kallah to be *mesameiach* them.

What is the significance of this out-of-control simchah?

Simchah Creates Connection

Regarding *simchas chassan v'kallah*, we do have an understanding of the significance of the simchah. The Gemara in *Kesubos* (8a) discusses the *sheva berachos* we recite for a chassan and kallah, culminating with the sixth brachah – שמח תשמח ריעים האהובים – and then the final brachah of אשר ברא ששון ושמחה. The sixth brachah ends with the words: ברוך אתה ה' משמח חתן וכלה, while the last brachah ends with the words: ברוך אתה ה' משמח חתן עם הכלה. Rashi explains that in the sixth brachah, שמח, תשמח, we are asking that the chassan and kallah should each have what they need to make them happy; the kallah should the things that make her happy, the chassan should have the things that make him happy. In the last brachah, however, we're praising Hashem for creating the connection between the chassan and kallah through the simchah that occurs at their wedding. In Rashi's words: שמשבח להקב"ה שברא חתונת דיבוק איש באשה. על ידי שמחה וחדוה משמח. Since we are referring to the simchah of the chassan together with the kallah, we conclude the brachah with the words: חתן עם הכלה.

By telling us that the chassan and kallah connect through the simchah of their wedding. Rashi is imparting a great lesson here: that simchah serves as a vehicle of connection.

When a person is happy, he's open to connect and relate to other people. On the other hand, when a person is sad and lacking simchah,

he's constricted and closed into himself, and he can't connect with other people. *Just leave me alone*, he thinks. *Don't talk to me*.

Simchah connects people – and it's very important to bear that in mind. If you want to have a home where husband and wife are connected, where the children are connected to the parents and to each other, make sure that there's simchah in the house. If the atmosphere in the home is tense, sad, and anxious, then there's no way for the people in that house to connect; everyone is closed into themselves. But if the atmosphere is happy, people are open and able to connect. Sometimes stressful things happen, and it's hard to maintain an upbeat atmosphere, but even so we have to make it a priority to lighten up and keep the house a happy place.

In any event, the connection created by simchah might explain why *simchas chassan v'kallah* has no boundaries. Usually, when there's a mitzvah of simchah in the Torah, it's because we're celebrating an event that happened. On Pesach we went out of Mitzrayim, and we celebrate that freedom through things that bring simchah, according to the rules of simchah outlined in halachah: meat, wine, clothing, etc. That's the regular form of simchah.

Simchas chassan v'kallah is different, because we're not just celebrating the happy occasion of this wedding – as Rashi says, we're actually creating the connection that is the purpose of the wedding. Right at the beginning of their relationship, the chassan and kallah need a very strong dose of simchah, so that they can open themselves up and connect. The people who are *mesamei'ach* them are creating the atmosphere of simchah that enables that connection, and this type of simchah has no limits: the more the better.

When you celebrate a specific occasion, the parameters of simchah are clearly delineated, but when you're creating a certain atmosphere the simchah has no boundaries.

The Connection Forged on Purim

Perhaps this is true of the simchah of Purim as well. Purim, we know, was the culmination of Kabbalas HaTorah. Originally, when we accepted

the Torah at Har Sinai, it was with some element of coercion, and Klal Yisrael accepted the Torah with unmitigated eagerness and love only on Purim. Indeed, on the words *קימו וקבלו*, Rashi comments: *מאהבת הנס שנעשה להם*, out of love for the miracle Hashem had performed for them.

Mattan Torah is described by Chazal as a marriage between Klal Yisrael and Hakadosh Baruch Hu, and that process culminated with the loving, wholehearted acceptance of the Torah on Purim. The ultimate goal of Kabbalas Hatorah, and especially of Kabbalas Hatorah *mei'ahavah*, is for Klal Yisrael to connect to Hakadosh Baruch Hu. And just as a chassan and kallah require an atmosphere of simchah in order to connect with each other, we require an atmosphere of simchah on Purim in order to connect with Hakadosh Baruch Hu. Connection isn't possible if we're mired in anxiety and sadness, so on Purim we have to drop all of our worries: drink a little, forget all your concerns, and just celebrate. The more joyful the atmosphere, the better chance we have of connection with Hakadosh Baruch Hu. It's the time of connection, the final step in Kabbalas Hatorah *mei'ahavah*. And that's why the simchah of Purim has to be boundless, like that of a wedding.

This analogy between *simchas chassan v'kallah* and *simchas Purim* gives rise to a very important *mussar*. If a person dances spiritedly at a wedding and even does things that are silly, everyone understands that he's doing this for the purpose of *simchas chassan v'kallah*, and it's very nice. But if a person dances and acting silly inside an empty hall where there's no chassan and kallah, he'll seem very strange. On Purim as well, if a person is creating an atmosphere of *עד דלא ידע* and displaying exaggerated simchah for the purpose of forging a connection with Hakadosh Baruch Hu, then his behavior is completely normal and acceptable. But if the person is not focused on that connection and merely wants to capitalize on the opportunity to drink and to go wild, he's like the fellow who dances and acts in a wedding hall without the chassan and kallah.

During these days of Adar, as we build up our level of simchah until we reach the day of Purim, when simchah is crucial for developing our connection with Hakadosh Baruch Hu, let's bear in mind what the purpose of all this simchah is: to create the proper atmosphere of *dveikus* with Hashem.

two hundred and two
The Mir!
תורה!
ANNUAL CELEBRATION DINNER
ב' ניסן תשע"ט | 4-7-19
BELL WORKS - HOLMDEL, NEW JERSEY

RESERVE
YOUR SEAT & YOUR AD
TODAY!
CALL 718.972.0500
FAX 718.851.1999
EMAIL DINNER@THEMIR.ORG